

ALINE LILJA GLADH

Änglaleken

LÄSPROV

XIV Förlag

ANSIKTET LÅG TRYCKT mot det broderade tyget och lukten av gamla gåsfjädrar fyllde svalget. *Släpp mig ditt sjuka äckel!* ville hon ropa, men vågade inte. Ville slå sig fri, men kunde inte. Greppet om både själ och kropp var hårt som granit och det var bara de där. Det fanns ingen att ropa på. Ingen som kunde rädda henne. Varför hände det här? Allt hon gjort var att kliva över tröskeln till ett hus hon varit i så många gånger förut.

”Varför ses vi så sällan?” sa han. ”Vi passar så bra ihop.”

Kudden gjorde det omöjligt att svara. Dammet i den stack så mycket i halsen att hon ville kräkas. Skulle han sluta då? Om hon spydde?

Han flåsade henne i nacken medan han rörde henne med ena handen. Hon kved. Sådana som han fick inte göra så mot sådana som hon. Det var fel. Det var äckligt. Det skulle inte vara så.

”Tycker du inte att det här är ganska fint?” sa han.

Hon flämtade till.

”Det tycker jag ...” Han viskade så nära örat att det gjorde ont.

Sedan lättade granitgreppet. Han släppte taget. Hon slutade andas och lyssnade. Först inget annat än hans stånkande. Sedan. Bältesspannet som öppnades.

Hon måste göra något.

Nu.

Kängan träffade honom över näsan. Han skrek och hon kravlade sig ur den cigarrstinkande soffan och ner på golvet.

Ett par meter hann hon. Sedan högg han tag i hennes fot. Hon krafsade i golvplankorna. Vägrade ge upp. En nagel gled ner i träet

och försökte hålla henne kvar när han drog henne i ankeln. En lång repa karvades i desperation. Nageln gav vika, fläktes åt fel håll och lät honom vinna.

”Jag måste nog lära dig”, sa han medan han släpade henne. ”Precis som din mamma fick lära sig.”

Hon skrek och sökte efter något att hålla sig fast i. Tårarna trängde fram och hopplösheten fyllde magen. Men helt utom räddning var hon inte, det fanns de som väntade på henne, som skulle undra om hon inte dök upp. Fast hur skulle de veta var hon var? Och vad skulle han hinna göra med hennes kropp innan någon ens tänkte tanken att hon befann sig här?

”Snälla, sluta.” Orden blandades med tårar och snor. ”Snälla ...”

”Det finns ett skåp här inne ...”, sa han lugnt medan han fortsatte dra henne över golvet. Sedan stannade han till och såg på henne. Ena ögonbrynet var höjt och mungiporna uppdragna till ett flin. Hon strök det tårblöta håret ur ansiktet och såg på honom med de mest vädjande ögon hon kunde frammana.

”Du är lik din mamma”, sa han och skrattade.

Gråten rann som en smältflod. Och när han började släpa henne igen grep hon efter mattor och möbler. Grep efter vad som helst. Fingrarna lydde inte. Vägrade kroka sig fast i något. Såret under den skadade nageln lämnade blodspår efter sig på golvplankorna och ljusa stickor fyllde handflatorna.

”Pappa ...”, viskade hon.

En iskall, virvlande vind drog in längs golvet, från hallen och fram till ansiktet. Rejäla steg fick plankorna att svikta under kroppen. Stegen stannade och släpandet av henne upphörde.

Greppet om ankeln lossades för en sekund.

Utän att tveka sparkade hon till och kastade sig upp på alla fyra. Kröp den första biten. Sedan reste hon sig och sprang. Sprang så fort hon kunde, medan deras ursinniga röster ekade över gårdsplanen.

1994, 24 ÅR TIDIGARE.

BOKEN I MAMMAS STEARINBLEKA HÄNDER var det enda som fick oss båda att le. Sjukdomen åt upp henne. Snabbt och obarmhärtigt. Utan förvarning och utan att be om lov. Utan att bry sig om att jag behövde henne, att värmen som strålade från hennes axel och in i min kind var en av de få saker som gjorde mig stark.

”Den mäktige konungens skugga trollade dag till natt och handen så höjdes för att rosor göra på flickans mjöklena kind.”

Jag drog efter andan och mamma bläddrade till nästa sida. Bakom konungen och flickan fanns ett fönster där ett barn med enorma vingar hade uppenbarat sig. Jag hade hört sagan hundra gånger förut, ändå längtade jag alltid till det där ögonblicket.

”Ängeln pekade med sin lilla hand, varpå konungen genast gav skratt och hån. Så plötsligt fastnade ljudet i hals och blicken stirrade ingenstans.”

På nästa sida låg konungen död på stengolvet och flickan hade kastat sig i ängeln's armar.

”Vingar tog barnen över land och hav och landade dem i en främmande hamn. Till blågrönt vatten och prunkande träd, sol mot kind och sand under fot.”

Mamma bläddrade till sidan som var både sorglig och vacker. Den sista sidan, där vingarna låg på marken och barnen höll om varandra i solnedgången.

”För evigt fick barnen vara de oskiljaktiga tu. Ingen kung, ingen ondska. Inga vingar, ingen flykt. Bara jag och du ... slut.”

Mamma slog ihop boken och log mot mig. Den drömmande sucken som gled ur henne skiftade snabbt till en okontrollerbar hosta. Boken föll i golvet och farsan klev in i sovrummet. Han skuffade bort mig och hjälpte mamma att få i sig en klunk vatten. Det ljusröda blodet på hennes näsduk fick det att krypa i mitt hjärta. När hostan lugnat sig sjönk hon tillbaka till liggande och slöt ögonen. Det blålila mörkret runt dem fick henne att se levande död ut.

Farsan plockade upp boken från golvet och satte den i mina händer. Såg på mig med rynkade ögonbryn och oroligt vippande mustasch. Hans stora hand värmdes min rygg när han ledde ut mig ur mammas rum. Den lövtunna trädörren stängdes bakom mig. Jag ville inte tänka på att mamma låg ensam där inne. Låtsades att hon stod i köket och bakade bullar. Som hon brukade göra. Förut.

När jag passerade köket knep jag ihop ögonen och kände mig fram med den hand som inte höll hårt i boken. Pappa skrattade lågt och undrade om han skulle skjuta till min dörr. Jag nickade. Strax innan hans ansikte försvann från dörrspringan såg jag att skrattet var försvunnet. Han var lika ledsen som jag, farsan.

Min säng var stramt bäddad med en stickig hästfilt som överkast. I vanliga fall var det bara mamma som brydde sig om sådant som bäddade sängar, ansade krukväxter och skor i räta linjer i hallen, men sedan hon blivit sjuk var det som om farsan desperat försökte axla hennes roll. Lära sig hennes sysslor. Eller så ville han bara göra cancers, eller kraftan som han kallade det, intåg så obemärkt som möjligt för mig.

Jag strök över bokens omslag. Titeln var upphöjd i guld. Det var den vackraste boken vi ägde och med det bästa innehållet jag någonsin hört och sett. Jag ville vara änglabarnet. Slå ut med vingarna och besegra den onde kräftkonungen som höll mamma fången.

Handen åkte in under tröjan via halsringningen och jag försökte nå mina skulderblad. Jag strök över huden. Inte den minsta tillstymmelse till vingar. Men ibland kliade det där, så kanske var de ändå på väg.

Mina alldeles egna änglavingar.

SÖNDAG

1

KORINTHIA SPRANG. Sprang så snabbt hon kunde. Benen sjönk ner i den djupa snön och skogens rötter under den fick henne att falla gång på gång. Hon hörde dem bakom sig, övertygad om att de snart var ikapp. Ångan från den tunga andningen steg till himlen som små moln och hennes ögonfransar var frostiga. Manteln hade blivit olidligt tung nedtill och gled efter henne som en säck med rovor. Tårna stelnade i hennes tossor av läder och fingrarna i pälsvantarna likaså. Strupen var torr från den långa språngmarschen och hon behövde dricka. Tiden fanns inte för att stanna till, så hon sträckte sig efter det lilla kruset som hon fäst i sin svångrem. Hon hade gjort det själv, i keramik. Till slut fick hon kruset till munnen och lät den iskalla vätskan skölja svalget. Utan att tänka sig för stannade hon till och njöt av drycken.

”Så! Korinthia. Det är här vi finner dig, förrädare!”

När hon vände sig om såg hon de fruktade fyra. Hon behövde tänka snabbt. De skulle förgöra henne, hon hade ingen chans mot deras samlade styrkor. En droppe rann längs med krusets mynning och hon såg sin chans.

”Nu är du fast, gamle vän”, ropade den starkaste av dem.

”Där högg du i sten!” Korinthia skrattade, knäppte loss kruset och höjde det mot skyn medan hon uttalade en besvärjelse. Osynlighetsbesvärjelsen. De andra visste att kruset innehållit en helig brygd. Nu var det tomt.

”Inte osynlighetsbesvärjelsen! Hur ska vi nu finna henne, mäster?”

”Var lugn, hon hinner inte långt innan mina kråkor hittar henne.”

Mäster i sin purpurmantel höjde handen mot skyn och ropade åt kråkorna.

När Korinthia vände sig om för att åter fly, fick hon syn på en man

ett fyrtiotal meter bort. Också han pulsade för sitt liv i snön. Hans kläder var lika deras, men han var för långt bort för att hon skulle se vem han var. Mannen skrek. Rakt ut. Inga ord, bara skräckslagna skrik.

Han kom från åkern, sprang in i grankvistar och fick snö att falla i stora sjok. Ropen ekade genom skogen och när ekot träffade hennes öron hörde hon att det var ett rop på hjälp. Ett riktigt rop på hjälp. Off-lajv. Hon vände sig om och såg på de andra fyra. Även de stod som fastfrusna och iakttog mannens flykt över skaren.

En av vännerna mumlade bakom henne:

”Alltså, jag blir så trött. Om det är nån från plugget som driver med oss så ska jag ...”

Korinthia skulle just öppna munnen för att ropa till den skrikande mannen när ett skott ekade mellan barrträden. Som om han blivit träffad av en osynlig kraft kastades han framåt, medan en röd vätska sprutade ut från huvudet. Hans skrik hade tystnat redan innan ekot av skottet slutat studsas.

Allt blev stilla igen.

Hon sprang mot honom medan de andra fyra viskande kallade på henne att komma tillbaka. Men hon behövde se om hon kunde hjälpa honom. Se om det verkligen var på riktigt. Redan innan hon nått fram förstod hon vad som hänt. Bitar av människa låg spridda framför honom och huvudet fanns inte längre kvar.

Det var inte första gången hon såg döden på nära håll, ändå vände det sig i magen. Något glimmade till i jaktornet på andra sidan åkern. En mörk gestalt klättrade ner och försvann in bland träden.

Hon satte sig på knä. Slet i mannens kropp för att se om hon kunde stoppa blodet. Trycka någonstans. Rädda honom.

”Korinthia, sluta.” Hampus, som klivit ur sin roll som Mäster, la en hand på hennes axel och kramade den hårt. ”Du kan inte göra nåt. Han är så ... så jävla död.”

När hon släppte kroppen flyttade sig mannens arm och insidan av handleden blev synlig. Hon stirrade på den.

Sedan kräktes hon bredvid honom.

2

BILEN SLADDADE TILL och Lo gav ifrån sig ett skrik. Pickupen snurrade några varv på den upplogade banan på Tegelsmorasjön och dunsade in i sargen av snö. Linus stirrade gapande på henne.

”Du kan ju ...” Han pausade för ett gapskratt som inte verkade vilja ge med sig och Lo såg ilsket på honom med sina gröna ögon samtidigt som hon skämdes. ”Lo, du kan ju inte blunda och släppa ratten fattar du väl? Du måste ju parera och styra av sladden!”

Varför i hela friden hade hon bett just storebror att övningsköra med henne? Hon knuffade till honom, som om hon var fem år och han fjorton, och satte armarna i kors. ”Sluta skratta!”

Garvet fortsatte som om det var omöjligt för honom att få bort bilden av hennes skräckslagna reaktion på en oskyldig sladd. Linus härmade henne, lyfte armarna och skrek dramatiskt. Motvilligt släppte hon upp mungiporna och skrattade hon med.

I backspegeln fick hon syn på Timmens bil. Lekbilen, som han kallade den. En gammal Saab 9000 i grönt och gult. Den var bucklig från alla de folkrace han tagit ut bilen på, men den rullade bra. Timmens skicklighet tog den genom kurvan med breddsidan först, såklart helt utan att köra in i någon av vallarna.

Folkracebilen stannade till bredvid dem och Timmen sträckte sig för att handveva ner rutan. Linus bad Lo trycka på knappen för att göra detsamma på Dodge pickupen. Timmen var en obotlig teknikkörd i alla andra fall, men det verkade som att den gamla enkla bilen var motsvarigheten till meditation för honom.

Snökristallerna som det torra vintervädret skapat virvlade in. Tjugofem minus i kontrast till de tjugofem plus de hade inuti bilen fick henne att huttra till.

”Behöver jag skotta loss er?” frågade Timmen och log så att gluggen mellan framtänderna syntes.

Hon tittade ner på ratten.

”Nej då, vi tog bara en liten paus”, sa Linus som inte hade tvättat bort det där stora hånflinet ännu.

”Det är ingen fara, Lo”, tröstade Timmen. ”Alla har börjat från noll nån gång.”

Linus började skratta igen. ”Men hon blundade!”

”Ja, ja, nu har vi hört det ...”, sa Lo. De fräkniga kinderna hettade.

Linus kiknade av skratt. ”Hon blundade och släppte ratten!”

Hans kollega såg medlidande på henne och lät bli att skratta med.

”Varm choklad när ni är tillbaka vid stranden?” frågade han.

”Äntligen, en gentleman!” utbrast Lo och hissade upp rutan.

Saaben försvann över isen som ett gulgrönt streck innan Lo ens hunnit sätta foten på gaspedalen. Hon lät bilen rulla så långsamt att hon lyckades köra hela banan runt utan att sladda. Linus suckade. Det var sladdarna de kommit dit för att öva på.

”Vet du? Jag tänker börja på körskola istället eftersom kommissarie Karlberg inte kan uppföra sig som folk”, sa hon och parkerade bredvid Timmens bil på stranden.

”Äh, stå ut nu, syrran.” Linus flinade och stängde jackan. ”När jag är klar med dig kommer du i princip vara utryckningsförare.”

Hon gjorde honnör och himlade med ögonen. Det lät ju väldigt nödvändigt att kunna köra med blåljus som civilist. Precis lika nödvändigt som att plugga in hela världens huvudstäder när hon hittills inte varit någon annanstans än i Sverige och Norge.

Så fort värmen slutade pumpas ut försökte kylan tränga sig in i kupén och när de öppnade dörrarna nöp minusgraderna tag i kinderna som ett par iskalla händer.

Lo hoppade ur pickupen och närmade sig Timmen. Hans glada ansikte var borta. Ingen varm choklad redo. Bara tomma plastmuggar i skrikiga kulörer.

”Vad är det?” Hon fick inget svar.

Linus plockade bort den gröna övningskörningsskylten från

pickupen och slängde upp den på flaket. ”Timmen? Öh?”

”Va? Ja? Nej, va?” Timmen lät yrvaken och såg helt förstörd ut.

De stirrade på honom.

”Det var Gunnel”, sa han och höll upp sin mobil. ”Det är ... det är dags igen tydligen ...” Han satte sig på en upp och ner vänd eka. Det knarrade i det kalla träet. Syskonen fortsatte stirra.

Den lågt liggande solen sken från den klara himlen och fick Timmens rödfrusna kinder och näsa att lysa mot ekans skuggor på snön. Hans ansikte var lika vitt som marken framför honom och blicken lika djup som vattnet under sjöns is. Han drog av sig mössan och kliade sitt lockiga, bruna hår så att det hamnade på ända.

”En snubbe i Vendel ... han har tydligen blivit, ja ... avrättad.”